

alle Omstændigheder er langt kønnere end det Spir, der vises os i Modellen til Frue Kirke.

Jeg mener, det er godt, at den højtærede Kultusminister har fremsat dette Lovforslag, selv om det kun drejer sig om et finansielt Spørgsmaal. Det er godt, at Spørgsmaalet kommer frem her paa Rigsdagen, men det havde været bedre, om Lovforslaget havde været affattet saaledes, at det blev den danske Rigsdag, der kom til at tage Bestemmelse om, hvorvidt Danmarks Hovedkirke skulde have Spir eller blive i sin nuværende Skikkelse. Jeg ønsker med andre Ord, at en Afstemning i denne Sal kom til at dreje sig ikke om Penge, men om Spørgsmaalet: for eller imod Spiret. Thi hvis jeg ønskede Spiret, vilde Pengespørgsmaalet for mig være en ganske underordnet Ting; hvis virkelig dette Spir havde saa stor Værdi og kunde give mig et Skønhedsindtryk og give mig og mine Efterkommere saa megen Glæde, som der loves, synes jeg, at Pengene til Vedligeholdelsen er noget, som den danske Nation nok maatte kunne skaffe. Nu da Taarnets Sønderbrydning og Spirets Rejsning ikke vil volde mig Glæde, men kun Sorg, kunde jeg ønske en Afstemning her i Tinget, og jeg kunde ønske, hvis det kunde lade sig gøre, en Afstemning af Frue Sogns Medlemmer. Lad dem stemme om, hvorvidt de ville beholde deres Kirke, som den er, eller hvorvidt de ville have Spir paa den. Vi se daglig, hvorledes der rundt omkring i Landet ikke nedlægges en Kro, uden at Sognebeboerne skulle stemme derom, og der fordres endda en betydelig kvalificeret Majoritet for at faa Kroen nedlagt. Var det da saa meget forlangt, at Beboerne af det Sogn, hvor Danmarks Hovedkirke ligger, blev tagne paa Raad med, om de vilde miste Kirken i dens nuværende Skikkelse. Jeg har ingen Idé om, hvorledes Stemningen er blandt Vælgerne eller Beboerne i Kredsen eller i hele København; jeg har Vished for, hvordan Stemningen er i Pressen, Spiret har jo haft en meget gunstig Presse, men hvorledes Stemmerne ville falde ved en Afstemning, ved jeg ikke. Jeg skal derfor tillade mig at henstille til den højtærede Kultusminister, at man, inden Beslutning tages om at forandre den nuværende kendte Tilstand og gaa ind i det ganske ukendte med Spiret, vil lade de nærmest interesserede, enten Folkets Representation i sin Helhed eller ogsaa Sognets Beboere blive hørte om dette Spørgsmaal og give dem Lov til at afgive deres Stemme for eller imod Spiret.

Schovelin: Det viser sig ved denne Lejlighed som ogsaa ved den forudgaaende offentlige Debat, at Spirets Modstandere have rustet sig i høj Grad og have udfoldet den samme Ihærdighed og Iver i Agitation, som de før have udvist udenfor denne Sal. Det turde derfor være rigtigt, at Lægmandsreserven rykker frem. Navnlig føler jeg Trang til at gøre et Par Bemærkninger, fordi en overfladisk Tilhører ellers, da ikke mindre end tre af den konservative Gruppe have talt imod Spiret, let kunde faa det Indtryk, at det skulde være en særlig Højreanskueise at være imod Spiret, eller, da den ærede sidste Taler (Alfred Christensen) ogsaa var imod Spiret, at det maaske skulde være en særlig københavnsk Anskuelse at være imod Spiret. Dette vil jeg nedlægge en bestemt Indsigelse imod. Har der nogen Sinde om en Sag været en stor og fast offentlig Mening i København, turde det være om den, og den er ubetinget for Spiret, og det vilde derfor være naturligt for københavnske Repræsentanter i hvert Fald at betænke sig to Gange, inden de modvirke den Sags Fremme. Navnlig ønsker jeg at udtale mig imod min ærede Ven fra Fredensborg (Johan Knudsen). Jeg ved, at det ærede Medlem interesserer sig i høj Grad for Teatersager, men jeg vidste ikke, at den mere praktiske Udøvelse af Teatergerningen ligger ham saa nær, som vi have set. Han talte med megen dramatisk Virkning; navnlig dette lille polemiske Greb med Københavneri tager jeg min Hat af for. Nu vide vi altsaa, at ved det ærede Medlem er der ikke det mindste Københavneri, han er fra Fredensborg, ude fra Kulsviereggen, vi se det meget tydeligt og kende det af hele hans Væsen, og saa maa jeg sige overfor en saa rødmusset landlig Uskyldighed, som krymper sig lige overfor os Københavnerne, at af en Landsbypiges Indlæg at være, saa det ganske tækkeligt ud. Jeg beundrer ogsaa denne Appel til Demokratismen, den Maade, hvorpaa det ærede Medlem sagde „Overceremonimester” om denne ulyksalige Vincent Lerche. Man fik Indtryk af, at han var en ualmindelig infam, taabelig Hofsnøg, og at vi ikke kunne være bekendt at opføre en saadan Hofsnogs Værk. Den Slags Ting beundrer jeg, og jeg gør det ærede Medlem min allerbedste Kompliment. Men det klæder ikke en Landsbypige at være saa fanatisk som det ærede Medlem og f. Eks. sige, at C. F. Hansen er Danmarks største Arkitekt. Det turde dog maaske være en mild Overdrivelse.

Maa jeg blot gøre en enkelt lille Bemærkning i denne Forbindelse. Den ærede